

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

του ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο Κοκαρντάς κι’ ο Πασπουάλ είχαν ύποσχεθῆ στὸν πρίγκηπα νὰ χαλάσουν τὸν κόσμο, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ὅτι τοὺς εἶχε ἀναθέσει. Ἦσαν ἀνθρώποι μὲ λόγο. Αὐτὴ τὴν ὥρα βρισκόντουσαν μακριὰ ἀπ’ τὸ μέγαρο τοῦ Γκονζάγκκα, σ’ ἕνα πανδοχεῖο τῆς ὁδοῦ Ὠμπρὺ-λὲ-Μπουσέ κι’ ἐτρώγαν κι’ ἐπίναν, σὸς δέκα.

Ἡ χαρὰ ἐλάμπει στὰ πρόσωπά τους.
—Δὲν πέθανε, ζήτω ὁ Θεός! φώναξε ὁ Κοκαρντάς, ἀπλώνοντας τὸ ποτήρι του.

‘Ο Πασπουάλ τὸ γέμισε καὶ ξαναεἶπε :
—Δὲν πέθανε.
Καὶ τοσούγκρισαν κι’ οἱ δύο τὰ ποτήρια τους, στὴν ὑγεία τοῦ ἱππότη Ἐρρίκου τῆς Λαγκαρντέρ.

—‘Α! μὰ τὴν ἀλήθεια! ἐξακολούθησε ὁ Κοκαρντάς. Πρέπει νὰ μᾶς σασιῖο στὸ ξύλο, γιὰ τὶς ἀνοησίες πού κάναμε ἀπὸ χῆς τὸ βράδι.

—Εἰμαστε μεθυσμένοι, εὐγενικὲ μου φίλε...
Τὸ ἴδιο πρῶτ’ ἦσαν κι’ οἱ δύο βέβαιοι γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Λαγκαρντέρ, γιὰτὶ ἔχαν πάει ἀπὸ τὰ χαράματα ἀπὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Σάντρ κι’ εἶχαν βρεῖ τὶς πόρτες τὸν παραδοσιαμένους. Οἱ γείτονες δὲν ἤξεραν τί εἶχαν ἀπογίνει οἱ ἔνοικοι του, δηλαδὴ ἡ Αὐγὴ, ἡ γριὰ Φραγκίσκα καὶ ὁ Ζάν-Μαρί Μπερρισιόν. Στὸ ἀπάνω πάτωμα, τοῦ ὁποῖου ἡ κλειδιωνιά ἦταν σπασμένη, βρισκόταν μιά λίμνη αἵματος. Ἀπ’ ὅλα αὐτὰ, οἱ δύο παλληκαράδες μας κατὰλαβαν ὅτι οἱ μπράβοι πού τοὺς εἶχαν πάρει τὴ νύχτα τὴν νέα μὲ τὸ ροζ ντόμινο, τὴν ὁποία ὁ Λαγκαρντέρ τοὺς εἶχε ἀναθέσει νὰ ὑπερασπίσουν, τοὺς εἶχαν πῆ τὴν ἀλήθεια : ‘Ο Λαγκαρντέρ ἦταν νεκρός.

Μὰ ὁ Γκονζάγκκας ὁ ἴδιος ἐδῶσε τὴν ἐλπίδα, μὲ τὴν ἀποστολὴ πού τοὺς ἀνέθεσε. Ὁ Γκονζάγκκας ἤθελε νὰ ξαναβροῦν τὸ πτώμα τοῦ θανασιμίου ἐχθροῦ του. Ὁ Γκονζάγκκας εἶχε ἀσφαλῶς λόγους γιὰ νὰ τὸ ζητήσῃ αὐτό. Δὲν χρειαζόταν λοιπὸν τίποτε περισσότερο στοὺς δύο φίλους μας γιὰ νὰ τσουγκρίσουν τὰ ποτήρια τους στὴν ὑγεία τοῦ ζωντανοῦ Λαγκαρντέρ. Ὁ Κοκαρντάς ἐξαγαγίμενος πάλι τὸ ποτήρι του κι’ εἶπε :

—Ὡστόσο, πρέπει νὰ βροῦμε κανένα παραμῦθι, γιὰ νὰ ποῦμε στὸν Γκονζάγκκα...

—Τὸ πράγμα δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο, ἀπάντησε ὁ Πασπουάλ. Ἐσὺ εἶσαι Γασκῶνας κι’ ἐγὼ Νορμανδός... Τὸ κεφάλι μας λοιπὸν μπορεῖ νὰ καταθέσῃ ὅσα παραμῦθια θέλεις.

—Καλά!... Τότε ἄς σκεφθοῦμε ὁ καθένας μας κι’ ἀπὸ ἕνα παραμῦθι κι’ ἄς διαλέξουμε κατόπιν τὸ καλύτερο. Θυμῆσοι μόνον ὅτι πρέπει νὰ βροῦμε στὸ παραμῦθι μας καὶ τὸ πτώμα τοῦ Μικροῦ Παρισινῶ.

Ἦταν νωρὴς ἀκόμα γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ μέγαρο τοῦ Γκονζάγκκα. Ἐπρεπε ν’ ἀργήσουν κάπως, γιὰ νὰ δείξουν πὺς χρεώστηκαν ἀρκετὴ ὥρα γιὰ τίς ἀναζητήσεις τους. Ὁ Κοκαρντάς κι’ ὁ Πασπουάλ ἄρχισαν νὰ συνθέ-

ρουν καθένας τὸ παραμῦθι του. Μὰ σιγά-σιγά, τὸ κεφάλι τους ἔγειρε ἀπάνω στὸ τραπέζι κι’ ἄρχισαν νὰ ροχαλίζουν βαρειά.

II

ΕΝΑ ΚΑΠΡΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥΡΗ

Ἐνῶ στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου τοῦ Γκονζάγκκα χαλοῦσε ὁ κόσμος ἀπ’ τοὺς χρηματιστὰς πού εἶχαν ἀρχίσει κιόλας νὰ κάνουν διάφορες πράξεις, ὁ πρίγκηπ κι’ ὁ πιστός του ἐπιστάτης Πεϋρόλ παρουσιάστηκαν στὴν εἰσοδὸ.

‘Ο Γκονζάγκκας κρατοῦσε τὸ χεῖρ ἕνα μεγάλο φάκελλο γεμάτο σφραγίδες. Ὅταν ὁ Καμπτούρης, ὁ ὁποῖος βρισκόταν κι’ αὐτός στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου, ἀνοίξε τὰ μάτια του διάπλατα, ἐνῶ τὸ αἷμα πλημυρίζε τὸ πρόσωπό του, πού ἦταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα πολὺ χλωμό. Ὡστόσο, δὲν κουηθήκε καθόλου, κι’ ἐξακολούθησε τὴ δουλειά του. Μὰ τὸ βλέμμα του ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε καρφωμένο στὸν Γκονζάγκκα καὶ στὸν Πεϋρόλ.

—Τί κάνει ἡ πριγκήπισσα; ρώτησε ὁ πρῶτος τὸν δεύτερο.
—Ἡ πριγκήπισσα, ἀπάντησε ὁ Πεϋρόλ, δὲν ἐκλείσει μὰ ὁ λόκληρη τὴ νύχτα. Ἡ καμαριέρα τὴν ἤκουγε νὰ λέη καὶ νὰ ἐναναλέη : «Θ’ ἀναστατώσω τὸ Παρίσι, μὰ θὰ τὴ βρῶ!»

—Ζήτω ὁ Θεός! ψιθύρισε ὁ Γκονζάγκκας. Ἄν ἡ γυναίκα μου ἐβλεπε αὐτὴ τὴ νέα πού ἀρπάξαμε αὐτὴ τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν Λαγκαρντέρ, ὅλα θὰ ἦταν χαμένα.

—Μοιάζει τὸ πατέρα της ;
—Σὰν δύο σταγόνες νεροῦ... Τὸν θυμάσαι τὸν Νεβέρ ;
—Ναί, ἀπάντησε ὁ Πεϋρόλ. Ἦταν ἕνας ὠστικός νέος.
—Κι’ ἡ κόρη του εἶνε ὠραία σὰν ἄγγελος... Ἐχεῖ τὸ ἴδιο βλέμμα, τὸ ἴδιο χαμόγελο...

—Μπᾶ ; Χαμογέλασε κιόλας ; Δὲν στενοχωριέται γιὰ τὴν ἀιχμαλωσία της ;

—Χαμογέλαε, γιὰτὶ βρισκεται μαζί μὲ τὴ ντόνα Κρούζ. Ἡ δύο κοπέλλες γνωρίζονται ἀπὸ καιρὸ. Ἡ ντόνα Κρούζ προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ... Ἐνοιωσα ἕνα περιεργὸ αἰσθημα, βλέποντας τὸ κορίτσι αὐτό... Ἄν εἶχα μιὰ κόρη σὰν κι’ αὐτὴ, φίλε Πεϋρόλ, μοῦ αἰνεται πὺς θάμουν διαφορετικός... Μὰ αὐτὰ εἶνε τρέλλες... Γιὰτὶ νὰ μετανοῶ γιὰ ὅτι ἐκανα ὡς τὰρα ;... Ἐκανα τὸ κακό γιὰ τὸ κακό... Ἐγὼ τὸ σκόπεό μου καὶ προχωρῶ πρὸς αὐτόν... Ἄν ὑπάρκουν ἐμπόδια...

...Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τὰ ἐμπόδια! ἀπάντησε ὁ Πεϋρόλ χαμογελώντας.

‘Ο Γκονζάγκκας ἔφερε τὸ χεῖρ του στὸ μέτωπό του. Συγχρόνως ὁ Πεϋρόλ ἄγγιξε τὸν σφραγιμένο φάκελλο.

—Ἐ, ἐξοχώτατε, εἶπε, βρήκαμε αὐτὸ πού ζητούσαμε...

—Δὲν ὑπάχει καμμὴ σφιθοβλία γι’ αὐτό, ἀπάντησε ὁ πρίγκηπ. Ὁ φάκελλος ἔχει τὴ σφραγίδα τοῦ Νεβέρ, καθὼς καὶ τὴ σφραγίδα τοῦ παρεκκλησιῶ τοῦ πύρνου τοῦ Κάουλου.

—Πιστεῖτε ὅτι μέσα στὸν φάκελλο βρισκονται τὰ περιήφημα χαρτιά πού πιστοποιοῦν τὸ γάμο

Τσούγκρισαν τὰ ποτήρια τους στὴν ὑγεία τοῦ ἱππότη Λαγκαρντέρ...

της πρηνήκτισσης με τον Νεβέρ και τη γέννησι της Αδύης ;

—Είμαι βέβαιος γι' αυτό...

—Υψηλότατε, θα μπορούσατε να τὸ ἐξακριβώσετε, ἀνοίγοντας τὸ φάκελλο...

—Ἔτσι λές ; ἀνάξει ὁ Γκονζάγκας. Νά χαλάσω τις σφραγίδες, τις σφραγίδες αὐτές σφραγίδες... Μὰ τρελλάθηκες ;... Καθεμίνα ἀπ' τις σφραγίδες αὐτές ἀερίζει ἄσο καὶ δέκα μάρτυρες... Ὅα χαλάσωμε τις σφραγίδες, φίλε Πεϋρόλ, ὅταν θὰ εἶνε καιρός, ταν θὰ παραπονοῦσαμε στὸ οἰκογενειακὸ σὺμβούλιο τὴν ἀληθινή κερὴ τοῦ Νεβέρ.

—Τὴν ἀληθινή ; ἔκανε ξαφνικὰ ὁ Πεϋρόλ.

—Αὐτὴν ποὺ πρέπει νὰ εἶνε γιὰ μὰς ἡ ἀληθινή. Καὶ ἡ ταυτοτης τῆς θὰ πιστοποιηθῆ ἀπ' τὸ φάκελλο.

Ἐπειδὴ ὑποκλήθηκε. Ὁ Καμπούρης ἐνωμεταξὺ ἐξακλουθῶδες νὰ τοὺς κυττάξῃ, ἐνῶ συγχρόνως κάποιος χρηματιστὴς ἔγραφε, χρησιμοποιώντας γιὰ γραφεῖο τὴν καμπούρα του...

—Μὰ, ἐξοχώτατε, ρώτησε ὁ Πεϋρόλ, τί θὰ τὸν κάνουμε τὴν ἄλλη νέα, ἐνῶ αὐτὴν ποὺ ἔχει τὸ βλέμμα καὶ τὸ χαμόγελο τοῦ Νεβέρ ;

—Καταραμένε Καμπούρη! φώναξε ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ χρηματιστὴς ποὺ ἔγραφε ἐπ' αὐτὴν τὴν ράχη τοῦ Καμπούρη. Γιατὶ κοινάσι εἶται ;

Ἐπειδὴ ὁ Καμπούρης, πράγματι, εἶχε κάνει χωρὶς νὰ θέλῃ μιὰ κίνησι γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὸν Γκονζάγκα.

—Τὸ σὺλλογιστικὰ αὐτὸ! ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ. Τί θὰ τὴν ἔκανες εἰς, φίλε Πεϋρόλ, αὐτὴ τὴν κόρη, ἀν βρισκόσουν στὴν θέσι μου ;...

Ἐπειδὴ ὁ Πεϋρόλ χαμογέλασε πονηρὰ, ἐνῶ μιὰ σατανικὴ λάμψις περνοῦσε ἀπὸ τὰ μάτια του. Ὁ Γκονζάγκας κατόλαβε χωρὶς ἄλλο τί σημαίνει τὸ χαμόγελό του, γιὰτὶ τοῦ εἶπε :

—Ὅχι! Ὅχι! Δὲν τὸ θέλω αὐτό... Ἐγὼ μὲ ἄλλη ἰδέα... Πίς μου, ποῖος εἶνε ὁ πῶς χαμένους, ὁ πῶς κατεστραμμένους ἀπ' ἄλλους τοὺς συγγενεῖς μου καὶ τοὺς φίλους μου ;...

—Ὁ Σαθερνύ, ἀπάντησε ὁ Πεϋρόλ, χωρὶς νὰ διατάσῃ.

—Στάσου λοιπὸν ἀκίνητος, Καμπούρη! φώναξε ὁ χρηματιστὴς.

—Ὁ Σαθερνύ! ἐπαιέλαβε ὁ Γκονζάγκας, τοῦ ὁποῦ τοῦ πρόσωπο φωτίστηκε. Τὸ ἀγαπᾷ τὸ παλληκῆρι αὐτὸ!... Μὰ μὲ στενοχωρεῖ... Ἔτσι θὰ τὸν ξεφορτωθῶ!...

Ἐπειδὴ ὁ Γκονζάγκας ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὸς, χωρὶς νὰ μιλήσῃ καθόλου.

Ἐπειδὴ ἦταν περὶ ἡ ὥρα πέντε τὸ βράδυ καὶ ἕνα κομποῦνι χτύπησε, ἀναγγέλλοντας πὸς ὁ «Χρυσὸς Οἶκος» θὰ ἔκλεινε σὲ λίγο. Τότε περὶ ἡ κινήσι ἔφτασε στὸ κατὰκόρυφο. Ὅλοι ἤθελαν νὰ πραγματοποιήσουν καὶ ἄλλα κέρδη πρὸ τοῦ κλεισίματος.

Ἐπειδὴ ἕνας Θεὸς ξέριε ἀν ὁ Καμπούρης εἶχε δουλειὰ. Μὰ τὸ βλέμμα του δὲν ἀφῆνε καθόλου τὸν Γκονζάγκα. Εἶχε ἀκούσει τὸ ὄνομα τοῦ Σαθερνύ.

—Τί θέλατε νὰ μοῦ πῆτε γιὰ τὸ μαρκήσιο Σαθερνύ, ἐξοχώτατε ; ρώτησε ὁ Πεϋρόλ.

Ἐπειδὴ ὁ Γκονζάγκας χαιρετοῦσε ἐκείνη τὴν στιγμή προστατευτικὰ τοὺς φίλους του, τοὺς ὁποῖους εἶχε δεῖ μακριὰ.

—Τὸ Σαθερνύ ; ἐπαιέλαβε με ὕψος ἀφηρημένο. Ἀ! ναι, μιλούσαμε γιὰ τὸ Σαθερνύ... Ἀλήθεια, θύμησε μου σὲ λίγο ὅτι πρέπει νὰ μιλήσω σ' αὐτὸν τὸν Καμπούρη...

—Κι' ἡ νέα κόρη ; Δὲν εἶν' ἐπικίνδυνον νὰ τὴν ἀφήσωμε στὸ περίπτερο ;

—Ἐπικίνδυνον... Μὰ δὲν θὰ μείνῃ πολύ... Ἄκου, φίλε Πεϋρόλ, ἀπόψε θὰ σοῦπάρω με μερικὸς φίλους μου, μαζί με τὴν ντόνα Κρούζ. Φρόντισε νὰ εἰτοιμασθῶν δια...

Ἐπειδὴ ἔφτασε μερικὰ λόγια στὸ αὐτὸ τοῦ Πεϋρόλ, ὁ ὁποῖος ὑποκλήθηκε καὶ εἶπε :

—Φτάνει, ἐξοχώτατε.

—Καμπούρη! φώναξε ἕνας χρηματιστὴς δυσαρρατημένος, Τρεκλίζει σήμερα, σὰν μεθυσμένος... Δὲν ἔχεις περὶ τὴν δουλειὰ σου...

Ἐνῶ ὁ Πεϋρόλ ἀπομακρυνόταν, ὁ Γκονζάγκας τὸν ξανα-

φώναξε καὶ τοῦ εἶπε :

—Μὴ ξεχάσης νὰ μοῦ βρῆς τὸν Σαθερνύ! Ζωντανὸ ἢ πεθαμένο, θέλω τὸν Σαθερνύ...

Ἐπειδὴ ὁ Καμπούρης, ἐκείνη τὴν στιγμὴ, κούνησε τὴ ράχη του, ἐπᾶν στὴν ὁποία κάποιος ἔγραφε.

—Εἶμαι κουρασμένος, εἶπε. Τὸ κομποῦνι χτυπάει... Ἐγὼ ἀνάγκη ἀναπαύσεως.

Ἐπειδὴ, τὸ κομποῦνι σήμαινε γιὰ τρίτη φορὰ καὶ οἱ θυρωροὶ ἄρχισαν νὰ πηγαίνονται, ἀσθενώντας τὰ τεράστια κλειδιά τους. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς, δὲν ἀκούγονταν κανένας ἄλλος θόρυβος, ἐκτός ὅσο τὶς πόρτες ποὺ ἔκλειναν. Οἱ φύλακες ἔσπαρχον βιαστικὰ ἔξω τοὺς καθυστερημένους.

Ἐνωμεταξὺ, ὁ Ναβαίγ, ὁ Ταράν, ὁ Ὀριόλ, εἶχαν πλησιάσει στὸν Γκονζάγκα καὶ τὸν περιτοίχιζαν μετὸ καπέλο τοῦ χέρι. Ὁ Γκονζάγκας ὅμως εἶχε τὰ μάτια τὸν προσηλωμένα στὸν Καμπούρη, ὁ ὁποῖος, καθισμένος σ' ἕνα πεζούλι, μπροστὰ στὴν σκυλοφωλιά του, δὲν φαινόταν καθόλου διατεθειμένος νὰ βγῆ ἔξω. Μετροῦσε τὰ κέρδη τῆς ἡμέρας του, γαλήνια καὶ εὐχαριστημένος, καὶ τὰ ἔριχνε σ' ἕνα μεγάλο σάκκο.

—Ἦρθαμε τὸ πρωὶ νὰ μάθουμε νέα τῆς ὑγείας σας, κύριε ἐξάδελφέ μου, εἶπε ὁ Ναβαίγ.

—Καὶ μετὰ χαρὰ μας μάθαμε, ἐπρόσθεσε ὁ Νοσέ, ὅτι εἴσαστε καλά ἐπειδὴ ἀπ' τὴν τόση κόρασι τῆς χθεσινῆς εορτῆς...

Μὰ ὁ Γκονζάγκας δὲν τοὺς ἀπάντησε. Κιττάζε πάντα τὸν Καμπούρη, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ μέτρησε τὰ κέρδη του, πέρασε τὸ σάκκο τὸν στολὸν καὶ εἰτοιμάστηκε νὰ μῆθῃ μέσα στὴν καλύβα του.

—Ἐ, Καμπούρη, τοῦ εἶπε τότε ἕνας φύλακας, μήπως λογαριαζέσαι νὰ κοιμηθῆς ἐδῶ ;...

—Ναι, φίλε μου. Ἐφερα μάλιστα τὸ στρώμα μου καὶ τὰ σκεπάσματα μου.

Ἐπειδὴ ὁ φύλακας ἔσκασε στὰ γέλια. Οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάγκα τὸν μιμήθηκαν καὶ μόνο ὁ πρίγκηψ διατήρησε τὴν σοβαρότητά του.

—Ἀφσὲ τὰ αὐτὰ! Ἀφσὲ τὰ αὐτὰ, ἀνθρωπάκο μου! ἐπανέλαβε ὁ φύλακας. Ἀδειασὲ μου τὴ γωνιά γρήγορα...

Μὰ ὁ Καμπούρης μῆκε μέσα στὴν καλύβα καὶ τοῦ χτύπησε τὴν πόρτα κατὰμουτρα.

Ἐπειδὴ ὁ φύλακας ὁ φύλακας χτυποῦσε μετὰ κλωταῖες τὴν πόρτα, ὁ ἕως τοῦρῃς πρόβαλε τὸ κεφάλι του στὸ μικρὸ φεγγίτη ποὺ ἦταν κάτω ἀπ' τὴν στέγη τῆς σκυλοφωλιάς.

—Δικαιοσύνη, ἐξοχώτατε! φώναξε στὸν πρίγκηψ.

Μὰ ὁ Γκονζάγκας τοῦ ἀπάντησε :

—Ὅλοι πρέπει νὰ βγαίνουν ἀπὸ δῶ μὲλις χτυπάει τὸ κομποῦνι.

—Μὰ ἡ θέσις ἡ δικὴ μου δὲν μοιάζει μετὸν ἄλλων, εἶπε ὁ Καμπούρης, Μονάχα ἐνῶ νοίκιασι τὴ φωλιά τοῦ σκύλου σας... Κι' ἐπειδὴ ὁ σκύλος σας κοιμόταν ἐδῶ μέσα, καὶ ἐγὼ ποὺ τὸν ἀντικατέστησα, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κᾶν τὸ ἴδιο... Γι' αὐτὸ δὲν τὸ κούναω, παρὰ ἀν με βγάλουν δια τῆς βίας...

Ἐπειδὴ ὁ Γκονζάγκας χαμογέλασε αὐτὴ τὴν φορὰ καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιδοκιμασία του μετὰ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλοῦ. Ὁ φύλακας ἀποῦρθε ἀμέσως.

—Ἐλα δῶ! εἶπε ὁ πρίγκηψ στὸν Καμπούρη. Ὁ Καμπούρης βγῆκε ἀμέσως ἀπ' τὴν φωλιά του. Πλησίασε καὶ χαιρέτησε, σὰν ἄνθρωπος καθὼς πρέπει.

—Γιατὶ θέλεις νὰ μῆθῃς ἐκεῖ μέσα ; τὸν ρώτησε ὁ Γκονζάγκας.

—Γιατὶ τὸ μέρος εἶνε σίγουρο καὶ ἔχω χρήματα...

—Σκέφτεσαι ὅτι θὰ κᾶνης δουλειές μετὰ τὴν σκυλοφωλιά σου ;

—Χρυσὲς δουλειές, ἐξοχώτατε... Αὐτὸ τὸ ἤξερα πρὶν τὴ νοικιάσω...

Ἐπειδὴ ὁ Γκονζάγκας τοῦ ἔβαλε τὸ χέρι τὸν ὄμο φιλικὰ. Μὰ ὁ Καμπούρης ἔβγαλε μιὰ μικρὰ κραυγὴ πόνου. Τὸ ἴδιο εἶχε συμβεῖ καὶ τὴν προηγούμενη νύχτα στὸν ἀντιθάλαμο τοῦ ἀντιβασιλέως.

—Μὰ τί ἔχεις λοιπὸν ;

—Ἐπαθα ἕνα στραμπούληγμα στὸ χθεσινὸ χορδόν...

—Στάσου, λοιπὸν, ἀκίνητος, Καμπούρη! φώναξε ὁ χρηματιστὴς.

—Χόρεψε πολύ! είπαν σαρκαστικά οί φίλοι τοῦ πρίγκηπος.
 Ὁ Γκονζάγκας τούς κούταξε μέ περιφρόνησι καί τούς εἶπε:
 —Ἐχετε διάθεσι νά κοροιδίεφετε, κύριοι, ἐγὼ τὸ ἴδιον...
 Μὰ δὲν θά κάναμε καθόλου καλὰ, γιὰτί αὐτὸς ἐδῶ μπορεῖ νὰ
 μὰς κοροιδίηθῃ...
 —Ἄ! ἔροχῶτατε... ἔκανε ὁ Καμπούρης μέ μετριοφρονησὴν.

—Σὰς τὸ λέω, ὅπως τὸ σκέπτομαι, κύριοι, ἐξακολούθησε ὁ
 Γκονζάγκας. Νὰ ὀ ἀρέντης σας!...

Οἱ φίλοι του θέλησαν νά διαμαρτυρηθοῦν, μὰ ἐκείνος ἐξα-
 ναεῖπε:

—Νὰ ὀ ἀρέντης σας... Μοῦ φέρθηκε πιὸ χρήσιμος ἀπ' ὅλους
 σας μαζί... Μοῦ ὑποσχέθηκε τὸ Λαγκαρντέρ καί βρήκα τὸ
 Λαγκαρντέρ.

—Μὰ δὲν μὰς εἶπατε ἐμὰς τίποτε γιὰ νὰ σὰς τὸν βροῦμε...
 τόλμησε νὰ πῇ ὁ Ὅριδλ.

—Κύριοι, συνέχισε ὁ Γκονζάγκας, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, δὲν
 μπορεῖ νὰ τὰ βγάλλῃ κανεὶς πέρα μέ τὸ Λαγκαρντέρ. Καί εὐ-
 χομαί γιὰ ὅλους μὰς νὰ μὴ ἔχουμε πειὰ νὰ κάνουμε μαζί του...

—Ὅλοι κούταξαν μ' ἀνυσυχαίαν τὸν Γκονζάγκα.

—Μποροῦμε νὰ μιλήσουμε φανερά, εἶπε ὁ πρίγκηψ. Ἐγὼ
 ἐμπιστοῦν ὁ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καί λογαριάζω νὰ τὸν πά-
 ρω κοντά μου...

—Ὁ Καμπούρης σήκωσε τὸ κεφάλι του περήφανα, ἀκούγοντας
 αὐτὰ τὰ λόγια. Ὁ πρίγκηψ ἐξακολούθησε:

—Ἐγὼ ἐμπιστοῦν καί θὰ τὸ πῶ μοστὰς του, ὅπως θὰ τὸ
 ἔλεγα καί μπροστὰ σὲ σὰς, κύριοι: Ἄν ὁ Λαγκαρντέρ δὲν εἶ-
 νε νεκρὸς, διατρέχουμε ὅλοι
 τὸν κίνδυνον νὰ χαθῶμε...

Μιὰ μικρὴ σιωπὴ ἐπακολού-
 θησε. Ὁ Καμπούρης φαινόταν
 πιὸ ξαφνιασμένος ἀπ' ὅλους.

—Τὸν ἀψήσατε λοιπὸν νὰ ξε-
 φύγῃ; ψιθύρισε.

—Δὲν ἔρω... Οἱ ἄνθρωποι
 τούς ὁποῖους ἐστεῖλα γιὰ νὰ τὸ
 ἐξακριβώσουν αὐτό, ἀργῶν νὰ
 γυρίσουν... Εἶμαι ἀνήσυχος...
 Θὰ ἔδιναν τὰ πάντα, γιὰ νὰ μά-
 θω τί γίνεται...

Γύρω του, οἱ φίλοι του προ-
 σπαθοῦσαν νὰ κρατήσουν καλὴ
 στάσι.

—Εἴμαστε, δόξα τῷ Θεῷ!
 πολλοὶ καί ἀρκετὰ δυνατοί! εἶ-
 πε ὁ Ναθαΐν.

—Μιλάτε χωρὶς νὰ ζέρετε,
 τὸν διέκοψε ὁ Γκονζάγκας. Εὐ-
 χομαί νὰ μὴ τρέμετε περισσό-
 τερο ἀπὸ μένα, ἂν θὰ παροῦ-
 σιστή ἀνάγκη νὰ καταφέρου-
 με τὸ τελειωτικὸ χτύπημα.

—ὦ, ἐροχῶτατε!... φώναξαν
 ὅλοι. Εἴμαστε δικοὶ σας!

—Κύριοι, τὸ ζέρω αὐτό, ἀ-
 πάντῃς ζερά ὁ πρίγκηψ. Μὰ
 ἄς κανονίσουμε τώρα τὸ πα-
 ρελθόν...

Καί γυρίζοντας πρὸς τὸν Κα-
 μπούρη, πρόσθεσε:

—Φίλε μου, μοῦ πρόσφερες μιὰ μεγάλῃ ὑπηρεσίαν...

—Τί ἐννοεῖτε, ὑψηλότατε;...

—Μὴν... κάνεις τὸν μετριοφρονα, σὲ παρακαλῶ! Ἐργάστηκες
 καλά... Ζήτησε μου τὴν ἀμοιβή σου.

Ὁ Καμπούρης ἔφερε τὸ χέρι του στοῦ σάκκου ποῦ εἶχε τὰ κέρ-
 ῃ του καί εἶπε:

—Ἀσφαλῶς, αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν ἀξίζουν τὸν κόπο.

—Διάβολε! φώναξε ὁ Γκονζάγκας. Θέλεις λοιπὸν νὰ μὰς ζη-
 τήσης καμμιὰ μεγάλη ἀμοιβή;

Ὁ Καμπούρης τὸν κούταξε στὰ μάτια καί δὲν τοῦ ἀπάντησε.

—Ἄκουσε, εἶπε ὁ πρίγκηψ μέ κάποια ἀνυπομονησία, δὲν δέ-
 χομαι τίποτε χωρὶς νὰ τὸ πληρώσω... Γιὰ μένα, κάθε ὑπηρεσία
 ποῦ προσφέρεται δωρεάν, εἶνε πολύ ἀκριβή, γιὰτί κρύβει μιὰ
 προδοσία. Ζήτησε νὰ πληρωθῇ, τὸ θέλω...

—Ἀφοῦ ὁ ἐροχῶτατος τὸ ἀπαιτεῖ... εἶπε ὁ Καμπούρης μέ
 στενοχώρια. Καί πῶς νὰ τολμήσω νὰ σὰς διατυπώσω τὴν ἐπι-
 θυμία μου;...

Χαμήλωσε τὰ μάτια του καί τραύλισε:

—Ὁ ἐροχῶτατος θὰ μέ κοροιδίη... Εἶμαι βέβαιος...

—Σίγουρα ὁ φίλος μας ὁ Καμπούρης εἶν' ἐρωτευμένος... φώ-
 ναξε ὁ Ναθαΐν.

—Ὅλοι ἔσκασαν στὰ γέλια. Ὁ Καμπούρης κ' ὁ Γκονζάγκας
 ἦσαν ὀ μόνου ποῦ δὲν συμμετεῖχαν τῆς γενικῆς αὐτῆς εὐθυ-
 μίας. Ὁ Γκονζάγκας ἦταν ἀπληροῦς, μὲ ἄχι καί φιλάργυρος.
 Τὸ χρῆμα δὲν τοῦ στοιχίζε τίποτε καί τὸ σκόρπιζε μ' ἀνοιχτά

χέρια. Ἐκείνη τὴ στιγμῇ, ἤθελε δύο πράγματα: νὰ προσεται-
 ριστῇ τὸν μυστηριώδη αὐτὸν Καμπούρη καί νὰ τὸν γνωρίσῃ.
 Μανουβράριζε λοιπὸν γιὰ νὰ πετύχῃ τὸν διπλὸ αὐτὸ σκοπὸ.

—Γιατί νὰ μὴν εἶνε ἐρωτευμένος; εἶπε σοφάρᾳ. Ἄν εἶν' ἐρω-
 τευμένος κ' ἂν αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα, ὀρκίζομαι ὅτι θὰ γί-
 νου εὐτυχιμένος. Ὑπάρχουν ὑπηρεσίες ποῦ δὲν πληρώνονται μὴ-
 νο μέ χρήματα.

—Ἐροχῶτατε, πρόφερε ὁ Καμπούρης μέ συγκίνηση, σὰς εὐ-
 χαριστῶ... Ἐρω, φιλοδοξία, περιέργεια, δὲν ἔρω τὶ δνομα νὰ
 δώσω στοῦ ἀσθημα ποῦ μέ βασανίζει... Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι γε-
 λῶν, ἔχουν δίκιο, μὰ ἐγὼ ὑποφέρω...

Ὁ Γκονζάγκας τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι. Ὁ Καμπούρης τὸ φίλησε,
 μὰ τὰ χεῖλη του ἀνατρίχιασαν. Ἐξακολούθησε καί εἶπε μέ τόνο
 ἀλλόκοτο:

—Ἐ! Ἐ! Ἐ! Ἐ!... Εἶμαι μικρὸς, μὰ εἶμαι ἄνθρωπος... Γιατί
 νὰ μὴν εἶμαι ἐρωτευμένος, καλοὶ μου κύριοι;... Γιατί νὰ μὴν
 εἶμαι φιλόδοξος;... Δὲν εἶμαι πειὰ νέος;... Δὲν ἦμουν ποτέ
 νέος;... Μὲ βρῖσκετε ἀνεκροτο; δὲν εἶν' ἔτσι; Μὰ τί σημασία ἔ-
 χουν ὅλ' αὐτὰ;... Στὸ νεκροταφεῖο θὰ εἴμαστε ὅλοι ἴσοι...

Καί κούταζοντας γύρω του τούς ἄνθρώπους τοῦ Γκονζάγκα,
 γέλασε σαρκαστικά.

—Χειρότερη κ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀσχήμια, εἶν' ἡ φτώχεια, ἐξακο-
 λούθησε. Ἕμουν φτωχὸς καί δὲν εἶχα καθόλου συγγενεῖς. Γι'
 αὐτὸ θέλησα νὰ γίνω πλούσιος. Ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα χρόνια
 δούλευα μέσα στὰ γέλια καί τις κοροιδίες τοῦ κόσμου. Ἰδρῶσα
 αἷμα γιὰ νὰ κερδίσω τὸ πρῶτο μου λουδοβίκιο, μὰ τὸ κέρδιον

Σιγὰ-σιγὰ, πεντάρᾳ πρὸς πεντάρᾳ,
 μὰζεσα χρήματα... Δὲν ἔ-
 τραγα ὅταν πεινώσῃ, ἔπινα ὅσο
 ἤθελα, γιὰτί ὁ οὐρανὸς δίνει δω-
 ρεάν τὸ νερὸ του, πτυνῶν
 μέ κουρέλια... Ὁ θησαυρὸς μου
 μεγάλωσε σὲ μεταξί... Μὰζεσα,
 μὰζεσα πάντοτε...

—Εἶσαι λοιπὸν φιλάργυρος;
 ρώτησε ὁ Γκονζάγκας.

Ὁ Καμπούρης ἔβρωσε τούς ὀ-
 μους του:

—Μακάρι νὰ μέ εἶχε κάνει ὁ
 Θεὸς φιλάργυρο! εἶπε. Ὁ ἀφι-
 ρῶνα ὄλη μου τὴ ζωὴ στὸ πάθος
 μου... Ἐλπίς πως θὰ γίνω φι-
 λάργυρος, μὰ δὲν μπέρεσα...

Ἐθῶλε ἓνα βαθὺ στεναγμὸ
 καί σταύρωσε τὰ χέρια του ἐπά-
 νο στοῦ στήθους του.

—Εἶχα μιὰ μέρα χαρὰς, ἐξα-
 κολούθησε, μιὰ μέρα μόνο. Εἶχα
 μετρήσει τὸ θησαυρὸ μου καί πέ-
 ρασσα μιὰ μέρα ὀλόκληρη, ἀνα-
 ρωτῶντας τὸν ἑαυτο μου τί θὰ
 τὸν ἔκαναν. Εἶχα τὰ διπλά, τὰ
 τριπλά ἀπ' ὅσα περίμενα. Κ' ἔ-
 παναλῆμθῃνα μέσα στὴ μέθη
 μου: «Εἶμαι πλούσιος! Εἶμαι
 πλούσιος! Ὁ ἀγορᾶσω τὴν ἐπι-
 χία!» Κούταξα ὀλόγουρά μου...

Κανεῖς... Πῆρα ἓνα καθρέ-

ετη... Εἶχα κιόλας ρυτίδες κ' ἄσπρα μαλλιά... Κιόλας... Ὁ
 καθρέφτης λέει ψέμματα! φώναξε. Ἐσπασα τὸν καθρέφτη.
 Μιὰ φωνὴ μοῦ εἶπε τότε: «Ἐκανε καλὰ... Ἐτσι πρέπει νὰ μι-
 λῶσι κανεὶς στοῦς ἀναιδέις ποῦ μιλοῦν μ' εἰλικρινεῖα ἐδῶ κά-
 τω!...» Κ' ἡ ἴδια ἡ φωνὴ ἐξακολούθησε νὰ μοῦ λέη: «Τὸ χρυ-
 σάφι εἶνε ὄρασι! Τὸ χρυσάφι εἶνε νό! Σκόρπισε τὸ χρυσάφι,
 Καμπούρη... Ὅθὰ μαζέψης ἔτσι νεῖατα κ' ὀμορφιά...» Ποίος μι-
 λοῦσε ἔτσι, ἐροχῶτατε;... Κατάλας πως ἦμουν τρελλός. Βη-
 κά ἐξω. Πῆγαινα στὴν τυχῇ, στοῦς δρόμους, ζητῶντας ἓνα
 βλέμμα εὐνοϊκό, ἓνα πρόσωπο γιὰ νὰ μοῦ χαμογελάσῃ... «Κα-
 μπούρη! Καμπούρη!» φώναζαν οἱ ἄνδρες, στοῦς ὀποῖους ἀπλω-
 να φιλικά τὸ χέρι μου. «Κητιμῶρη! Καμπούρη!» ἐπανελαιμῶσα-
 ναν ἡ γυναίκες στῆς ὀποῖες πετοῦσε ἡ φτωχὴ παρνετικὴ καρ-
 δία μου... «Καμπούρη! Καμπούρη! Καμπούρη!» φώναζαν καί
 γελοῦσαν. Λένε ψέμματα λοιπὸν αὐτοὶ ποῦ ἰσχυρίζονται πῶς τὸ
 χρυσάφι εἶνε ὀ βασιλεὺς τοῦ κόσμου!...

—Ἐπρεπε νὰ τούς δεῖξῃς τὸ χρυσάφι σου! εἶπε ὁ Ναθαΐν.

—Τοῦς τὸ ἔδειξα! ἀπάντησε ὁ Καμπούρης. Τότε τὰ χέρια ἀ-
 πλώθησαν, ὄχι γιὰ νὰ σφίξουν τὰ δικά μου, μὰ γιὰ νὰ ψάξουν
 τίς τσέπες μου... Ἦθελα νὰ ἔχω κοντὰ μου φίλους καί τραστῶ-
 σμα κλέφτες... Χαμογελάτε ἀκόμα;... Ἐγὼ ἔκλαινα... ἔκλαινα
 μέ ματωμένα δάκρυα... Μὰ δὲν ἔδραμα, παρὰ μιὰ νύχτα μὴ-
 νο... Ὁ ἔρω, ἡ φιλία ἦταν ψέμματα... Γι' αὐτὸ ἀπόφασισα
 νὰ κατακτήσω τὴν ἡδονή, τὴν ἡδονὴ ποῦ πουλιεῖται στὸν κόσμου...

(Ἀκολουθεῖ)

—Φίλε μου, μοῦ πρόσφερες μιὰ μεγάλῃ ὑπηρεσίαν!
 εἶπε ὁ Γκονζάγκας.